

ragede op midt i Forsamlingen. Det vakte en Del Harme og nogen Hyssen rundt omkring.

Enslev standsede et Øjeblik og sagde derpaa:

»Lad mig benytte den Anledning, som denne Afbrydelse giver mig, til at dreje Halsen om paa en Avisand, der ogsaa har rappet for mit Øre i disse Dage. Man har i forskellige Blade beskæftiget sig med Forholdet mellem den nuværende Konsejlspræsident og mig. Jeg ønsker her at sige, at jeg ikke har noget andet Formaal end at hjælpe det tyrstrupske Ministerium til et godt Valg. Jeg haaber kun, at Hjælpen ogsaa vil blive modtaget.«

Meddelelsen blev hilst med et stærkt og langvarigt Bifald af den største Del af Forsamlingen. De sidste Ords skjulte Trussel opfattedes kun af faa. Og dette Udbrud af Tilfredshed kom til at virke som en uvilkaarlig Demonstration til Gunst for Tyrstrup, hvad det i Virkeligheden ogsaa var.

Enslev mærkede det, og det varede en Stund, før han fortsatte.

»Lad mig sige min Mening uden Forbehold,« sagde han derpaa, og hans Gammelmandsstemme var nu snerrende hvas. »Jeg frygter Kirken ogsaa naar den bringer Gaver. Ornatklædte Medarbejdere maa nødvendigvis i et hvilket som helst borgerligt Parti blive tvetydige Venner. De gaar deres eget Ærinde og tjener en anden Sag end den, de fører i Munden.